

ФРАНСИСКО КОЛОАНЕ НОС ХОРН

Превод от испански: Цветан Георгиев, 1970

chitanka.info

Западното крайбрежие на Огнена земя е раздробено на многобройни острови. Между тях се вият подобна на змии тайнствени протоци, които се губят далече някъде, на края на света, в Дяволската гробница.

Моряците от всички краища на света твърдят, че там, на една миля от това злокобно възвишение, наречено нос Хорн, свидетел на вечния двубой между двата най-големи световни океана, е закотвен с две тежки вериги дяволът. В бурните и страховити нощи, когато мрачните води сякаш се изкачват до небето, за да се спуснат след това наново в зиналите бездни, дяволът влачи оковите си с гръм и трясък по дъното на морето.

Допреди няколко години по тези места се мяркаха само смели ловци на видри и тюлени, хора от различни народности, храбри мъже, които сякаш носят в гърдите си не сърце, а здраво стиснат юмрук.

Някои от тях се свързаха за цял живот с тези острови. Други, незнайни нещастници, подгонени от немилостивия бич на глада, пристигат тук от източната част на континента, но след това напускат тази негостоприемна земя, където вятърът и студът превръщат душите им в ледени късове, с ръбове по-остри от стомана.

Към края на протоците има една местност с мрачна слава — затворът Ушуая. Пръснати по островите, заселили се сред индианците, тук-таме могат да се намерят оцелели от кървави бягства някогашни затворници. Това са хора, извоювали свободата си с оръжие в ръка, които не биха могли да се покажат нито за миг там, където има най-бегла следа от правосъдие.

Нищо не може да учуди хората, които населяват тези земи. Някакво корабче се отправило в морето с четири моряка, а се завърнало с трима, някакъв кутер^[1] изчезнал с целия си екипаж... Всичко е възможно и човек не трябва да се учудва и тогава, когато екипажът на кораба разпредели по равно кожата и златото...

На края на протоците, близо до нос Хорн, се намира остров Сънстар.

Джеки и Питър, двамата единствени жители на острова, седяха на прага на дома си, при светлината на един безкраен декемврийски залез^[2]. Домът им представляваше постройка от две помещения, изградени от грубо издялани дървени трупи. По покрива растяха жълтеникавозелени лишеи и мъх — една предизвикателна усмивка,

която суровата природа отправяше към вечно неприязненото небе, засипващо тези местности през по-голямата част от годината с дебели снегове.

Ловците разправяха, че двамата били братя, но кой можеше да твърди нещо със сигурност. Джеки и Питър не бяха потвърдили досега този слух, тъй като отваряха устата си само за да изтърват някоя ругатня или да натъпчат търбуха си.

Джеки имаше лице, подобно на пеленаче, безлично и с неопределен израз. Той бе среден на ръст и в очите му, потънали под зачервени и подути клепачи, искряха от време на време някакви отблясъци. Приличаше на голямо недоносче или на белезникав тюлен.

Питър благодарение на своята лисича физиономия беше по-интересен. Наподобяваше лицемерна и отегчена котка. На пръв поглед човек можеше да каже, че е кротък, но сред косата му, прилична на избелени кълчица, имаше няколко по-тъмни, непокорни кичура, които, неизвестно защо, предупреждаваха, че това привидно благодушие крие нещо гнуснаво и предизвикателно.

Говореше се, че Джеки и Питър били скътали някоя и друга пара и че събирали още, за да се върнат в родината си... Но коя бе тя? Откъде бяха дошли?...

Никой не знае произхода на голяма част от хората, които населяват тези краища, никой не знае накъде ще се отправят. Тук хората сякаш изникват от самата земя или от водата в тези изгубени накрай света местности.

Джеки и Питър говореха някаква смесица от испански и гърлен английски език. Общуването им с индианците и самотата беше станало причина да загубят способността да свързват дълги мисли и фрази. Говорът им бе запънат и мъчно разбираем за малко по-цивилизованите хора, които идваха от Пунта Аренас, за да търсят многожеланите кожи.

След като бяха вечеряли с малко риба, те седяха сега на прага на вратата, за да си починат, потънали във вечерния здрач, който се спускаше, обогрен от най-странните отражения на южния залез.

Отсреща водите на протока бяха спокойни и дълбоки. В дъното на малките заливи, заобиколени от дъбови гори, водната повърхност бе още по-тъмна и над нея се носеха някакви черни, обезпокояващи изпарения.

Пълно, неподвижно и студено безмълвие.

От тюленовите челюсти на Джеки се изтръгна прозявка. Подпрял глава с ръка, той гледаше заснежените планини в далечината, воден не толкова от някакъв отколешен стремеж към красотата, колкото от нуждата да спре погледа си върху нещо.

Изведнъж Джеки се раздвижи неспокойно и се послуша. Бе чул някакъв шум, който идваше от близкия плаж. Първо, някакво плискане като от видра, която излиза от морето и се катери по скалистия морски бряг, после гладко и меко отделяне на гребла от водата.

По силата на ловджийския си навик той влезе в колибата, взе пушката си и застана на вратата в очакване. Питър също се надигна в напрегнато очакване.

След малко престана да се чува плискането на вода и някой започна да си пробива път сред шубраците на дъбака, който обкръжаваше отчасти колибата. Вече нямаше съмнение, че някакъв човек вървеше през ниската и гъста дъбова гора и се приближаваше към тях.

Тук хората не се унищожават с помощта на оръжие. Джеки неохотно остави пушката си зад вратата.

Тук никой не употребява оръжие, защото един патрон струва една кожа на тюлен или на видра, а когато някой иска да избегне досадната делба на кожата, премахва съдружника си, като го изоставя на някоя самотна скала сред морето или пък в някоя тиха нощ с лек тласък го прехвърля през борда на кутера, полетял в морската шир.

Сред зелените клони се показва кафяво петно. Беше човек, облечен в окъсани, мокри дрехи, който, приведен напред, се упъти към малката равна поляна. Приличаше на пребито животно, измъкнало се от някоя локва вода.

Братята се спогледаха. Човекът се спря на няколко крачки от тях. Беше висок, мършав мъж и макар че всичко в него беше занемарено, в чертите му се четеше някакво благородство. Имаше гъсти черни мустаци и брада. Той вдигна глава и в странния му поглед беше изписана толкова силна молба, сякаш се беше проснал пред тях на земята.

— Късче хляб!... Избягах от Ушуая!...

Гласът прозвуча особено, някак съвсем глухо, сякаш през всичките дни на изпитания този човек не бе отронил нито дума.

Питър, този с тъмните кичури всред косата, която приличаше на конопена пачавра, поклати отрицателно глава. Той вдигна ръка, посочи на чужденеца пътя, по който беше дошъл, и каза със запъване:

— Хайде!... Върви си!... Пръждосвай се!

Човекът не се помоли, защото знаеше, че е излишно. Точно когато се готвеше да си тръгне, погледът му падна върху многобройните кожи на малки тюленчета, опънати и наредени покрай стените на колибата.

Най-търсените кожи от ловците са тези на тюлените с двуцветен косъм. Фабрикантите в Европа обаче се научиха да имитират много сполучливо тяхната фина кожа, обработвайки кожата на тюленчета с едноцветен косъм, убити най-късно до осмия ден след раждането им и одрани, преди да е изтекло едно денонощие от убиването им.

Тези кожи се наричат „попис“ и търговците в Пунта Арена плащат по четиридесет-петдесет пенса за всяка една от тях.

В антарктическите зони изобилстват тюлени с едноцветен косъм. Трудността е, че тюленките раждат малките си в мъчнодостъпни места и че ловът трябва да се извърши, както казахме, в срок от осем дена след раждането.

— Вие ловите попис! — каза беглецът и на лицето му се изписа някаква гримаса, която се опитваше да наподобява усмивка. — Аз знам една пещера, грамадно леговище на тюлени, където има повече попис, отколкото биха могли да се уловят.

Лицето на Питър се разтегна и на устните му се появи усмивка, сякаш някакво тъмно блато бе блеснало като извор в сребролунна нощ.

— Преди това обаче нещо за хапване!... Припадам от глад! — продължи беглецът.

— Кажи ни ти първо къде се намира тюленовото леговище! — обади се единият от ловците.

— Не сте ли чували да говорят за Птичарника?

— Да! Ех, че новина, кой не знае, че там в пещерата има тюленово леговище и че никой не е могъл да слезе на този дяволски остров, защото отворът на пещерата, обграден от рифове и скали, е обърнат към открития океан.

— Така е!... — каза със задоволство беглецът. — Никой не е влизал в нея, но там, където има птици, има и тюлени, а там, където има тюлени, има и риба!... Преди да се излезе в открито море, там при

носа, по средата на острова, където плуват и обичат да играят стада тюлени, има скрит вход!...

— Хайде, останете тук! — каза Питър и на лукавото му лице се изписа усмивка.

Човекът хапна малко сушена риба, остатъци от печено месо и се настани да спи върху няколко кожи, които се намираха зад плесенясалата и разнебитена готварска печка.

Двамата грингос^[3] се проснаха на техните кревати от груби дъбови дъски, наредени покрай стената, която на това място беше уплътнена с кълчища и парчета от гнила кожа, за да не пропуска вятъра и снега.

Отново настъпи мълчание. Вън южната нощ тънеше в тишина и мраз.

Тук, както навсякъде, всичко опира до цената! На зазоряване, към два и половина часа сутринта, тримата бяха вече на борда на малкия кутер. Работеха усърдно, единни, сякаш цял живот бяха се познавали, обзети от желание час по-скоро да вдигнат котва. Една малка плоскодънна лодка бе закачена към кутера.

Полярното слънце подобно на блед и далечен прожектор осветяваше вече косо пейзажа, когато бумтенето на мотора прониза спокойната тишина и корабчето се понесе бавно на юг, спускайки се по протока.

След три часа плуване ловците стигнаха до устието на протока. По-нататък, в далечината, се виждаха високите вълни на океана, които, приближавайки се към тясното устие, усмиряват постепенно своята ярост. Все пак морето тук не е тихо и става особено опасно при приливи и отливи.

Кутерът започна леко да се поклаща към лявата страна и променяйки курса, се отправи там, където брегът на острова прави чупка. След като намериха дъно, Джеки хвърли малката котва във водата.

Птичарника е продълговат остров. Прилича на някакъв звяр или легнал тюлен, чиято глава, издълбана от бурните ветрове при нос Хорн, като че ли предизвикателно се протяга напред и бълва парчета натрошени скали, в които морето вечно се разбива.

— Там е!... — каза беглецът и посочи от носа на кутера една едва забележима цепнатина, която навлизаше в острова и се губеше в

гъстите клонаци. Потънал в съзерцание на брега, който се издигаше като сива стръмна стена, той почувства как от дъното на душата му се изтръгна въздишка на облекчение.

Това беше неговият Птичарник. Осем години не беше го виждал. Пещерата, която само той знаеше. В същите тези заливчета той се беше крил веднъж, когато проклетите прожектори на корабите от бреговата охрана в Ушуая осветиха кутера, с който контрабандираше ракия. Завърза се престрелка и трябваше да се стреля по митничарите. Кой знае колко улучи... Сега всичко бе вече минало.

Високата скала се спускаше отвесно към морето. Надвисналият ѝ връх хвърляше сянка над протока.

Ако в тесните ѝ цепнатини, наредени стъпалообразно и създадени по някаква прищявка на природата, не се тълпяха хиляди птици, тази скала би приличала на къс странен, мъртъв свят. Подобно на обитателите на някакъв чуден небостъргач, по скалата бяха накацали морски гарвани, бели кайкенес^[4], албатроси, чайки и гълъби.

В този птичарник, който бе дал името си на острова, се съблюдаваше отличен ред. В най-долния етаж се трупаха пингвините с техните белоснежни гърди и глупава важност. Над тях се бяха настанили любопитните и глуповати морски гарвани, които не преставаха да се възмущават от всичко. Най-горе бяха накацали чайките и албатросите, които излитаха и се връщаха, сякаш участваха в някакви строго определени експедиции. Далечината не ги плашеше.

От време на време птичата свада се разгаряше и тогава някой гарван, изхвърлен от пукнатината с удар от клюн, се опитваше, разперил криле, да задържи падането си. Друг долиташе стремително, решен да си направи място, и в миг се извиваше същинска вихрушка от криле, клюнове и грач.

Там, където има чайки, има и тюлени, а където има тюлени, има и риба — беше казал чужденецът. Проливът, който се стесняваше в тази част, и малкият защитен и дълбок залив на Птичарника бяха главният път, по който без прекъсване се движеше шествието на морските обитатели.

От време на време над морската повърхност внезапно се показваше заобленият врат на тюлен, захапал морски костур, който, подобен на бяла и блестяща ръка, се гърчеше в устата на звяра. Тогава

човек разбираше, че вечната борба не стихваше тук в дълбините нито за миг.

Една скулптура в морето: блестящата и тъмна кожа на тюлена, мощният му, набъбнал врат, устата му, която прилича едновременно и на кучешка, и на човешка, захапала здраво опашката на рибата, която се гърчи и нанася удари по алчните челюсти, а над тях мустаците, от които сякаш се оцеждат кристали.

По-нататък на малки групи плуваха със скокове двойки тюлени с двуцветен косъм. Телата им наподобяваха изящните линии на делфините.

Тримата ловци се прехвърлиха на малката лодка и се приближиха към цепнатината, скрита зад завеса от лишей и пълзящи растения.

Като отстраниха зелената плетеница, те навлязоха в тъмния отвор. Това беше скритият вход на пещерата. Скалните стени отделяха влага и водата се стичаше на големи набъбнали капки в морето.

Ловците запалиха фенер и започнаха да напредват, като се отблъскваха с малките гребла в гладките и лигави стени.

Бяха навлезли в пролуката около тридесет метра, когато ги посрещна смътна светлина, която се засилваше постепенно. Някакъв глух и далечен шум като бумтеж на огромни тъпани наруши гробовната тишина. Това беше яростното море, което се разбиваше в недостъпния вход на пещерата, обърнат към нос Хорн.

Постепенно полумракът избледня, светлината стана по-равномерна. Почнаха да се различават отвесните скали и само сводът на пещерата чезнеше в плътна потискаща мрачина.

Беглецът улови кормилото на лодката и почна да я направлява с напрегнато внимание. Той движеше греблото витлообразно и то произвеждаше съвсем лек шум, чието ехо се поглъщаше от огромната пустош.

Тримата мъже инстинктивно се бяха навели напред. Те бяха вперили поглед в пространството пред тях, изпълнено сякаш с големи опасности.

Внезапно ги удари странна миризма на разлагаща се риба. Топли и зловонни вълни започнаха да ги заливат и душат.

Вонята все повече се засилваше. Топлите вълни задушаваша миризма ставаха все по-непоносими. До ловците достигна слаб, приглушен шум.

Неочаквано пещерната галерия се разшири, образувайки някакво езерце. Оттатък езерото те забелязаха купища огромни, кафяви и заоблени животински туловища, които се движеха бавно и тромаво.

— Това е леговището на тюлените! — каза беглецът с дрезгав глас. — Трябва да внимаваме със старите мъжкар. Ето тези големите, брадатите, които единствени остават при женските в часа на раждането. Пригответе пушката и когато се приближим, дайте няколко изстрела, за да поразпръснем тюлените. Иначе няма да можем да слезем на крайбрежните скали.

Изстрелите раздвижиха туловищата и ловците можаха да спрат лодката на един малък плаж. На слизане всеки от тях се вьоръжи с дебела тояжка във форма на бухалка.

Един огромен мъжкар, със заплашително щръкнали мустаци, размърда набръчканите си бърни. В очите му засвяткаха странни отблясъци и той се надигна на перките си, заемайки застрашителна поза... Джеки, който носеше пушката, гръмна и тюленът рухна с глух и дълбок рев.

Като чува рева на умирация тюлен, ловците изпитаха за кратко време някакво смущение. Сякаш тук, на дъното на пещерата, в самите недра на този потънал в мрак остров, всред тежката миризма и горещина, които притъпяваха сетивата, твърдостта им омекна за миг.

Да, те бяха калени и навикнали на всичко, но в открито море, където вятърът и вълните се нахвърлят с ярост върху човека и му нанасят удари право в лицето. Съвсем друго беше тук, в тези дълбоки мрачини, сред смазващата тежест на тези пещери, създадени сякаш за чудовища.

— Ето ги проклетниците! — изруга единият от братята, когато видя как звярът рухна от неочаквания изстрел.

Раждането беше в разгара си. В критичния момент някои от женските лягаха на една страна и от техните отворени и кървящи утробы се появяваха някакви безформени животинчета, които с помощта на недоразвитите си перки се движеха като огромни и дебели червеи. Други от женските, обхванати от последните родилни болки, издаваха странни, откъслечни, почти човешки стенания. Поради това, че бяха гъсто налягали една до друга, тюленките, водени от своя майчин инстинкт и изпаднали в отчаяние, се блъскаха и хапеха, за да спасят нежните си рожби от смазване. Малко по-големите тюленчета,

които приличаха на любопитни мечета играчки, се катереха по гърбовете на майките си или се спускаха от тях, претъркувайки се за пръв път в живота си.

Тази безформена и болезнена маса от тъмнокафяви заоблени туловища излъчваше някакъв особен, бавен и същевременно остър трепет на живота.

Глухи и ниски стонове. Сблъсъци на големи меки маси. Разтваряне на перки, сумтене. Лепкав плясък на затварящи се утробы. Нещо злоещо и жизнено, по всяка вероятност наподобяващо премазващите размествания, които стават в самите земни недра.

Това не беше само тюленово леговище, а цял остров, разкъсан от родилни болки! Един остров, който ражда! Стонът на природата творец в тази дупка, изпълнена със зловонен въздух и мрачни води. Плодовитата утроба на острова, която ражда любимите чеда на морето... А морето, този свиреп и смазващ всичко самец, къпеше отвън блесналите скали на острова. То беше бащата, който обгръща родилните болки на острова с белите ласки на пяната, накацала по рифовете. Къс от един далечен свят! Тюлени, ловци на тюлени, странни острови. Смайваща, забравима и любима земя. Човек тръпне, ужасен пред загадките ѝ, но остава свързан с нея завинаги чрез спомените. Тя и хората ѝ са като айсберг. Когато неговите сини, ледени основи се износят и изхабяват, той внезапно се преобръща и отново се появява бялата и твърда грамада, която продължава невъзмутимо да се носи по безкрайната морска шир.

Но безполезно е животът да се крие дори в най-дълбоките недра на природата. Човекът, воден от своите инстинкти, навлиза и в тях, за да го изтръгне от корен.

Тримата ловци започнаха да вършат своята работа. Работа, която са вършили винаги и навсякъде: да убиват, да убиват, да унищожават живота дори в мига, когато се ражда.

Вдигнали високо смъртоносните бухалки, те прескачаха женските, които раждаха, и стоварваха точните си удари по главичките на новородените животинчета. Нежните тюленчета падаха безжизнени, без да издадат и стон дори, напускайки живота, на който се бяха радвали само за миг.

Убивай! Убивай!... Колкото по-бързо, толкова по-добре. Тримата мъже, обзети сякаш от някаква странна лудост, удряха наляво и

надясно с бухалките и трупаха на купища малките телца.

Изтощени, уморени, те се спираха за миг, за да си поемат дъх. От време на време някой огромен стар мъжкар ги заплашваше. Тогава се намесваше пушката. Женските не се защитаваха, а само техните очи, в които светеше някакъв неопределен блясък, следяха съсредоточено работата, която вършеха убийците на техните рожби.

След като пресметнаха товара, който можеше да носи лодката, ловците спряха избиването и започнаха да хвърлят в нея убитите тюленчета, докато плавателната линия на лодката не им подсказа, че трябва да бъдат по-благоразумни.

След това лодката, пълна с кафяви и лъскави тюленчета, се промъкна между скалистите теснини и тримата мъже и техният товар се появи на бял свят. Приличаха на чудновати рибари, които се връщаха от преизподнята, където бяха хвърлили своите мрежи, а тюленчетата бяха особена порода риби, която се въди само там.

Този ден на два пъти ходиха с лодката от пещерата до кутера и когато падна нощният мрак, те се върнаха в колибата. Без да чувстват умората, те започнаха да дерат кожата, тъй като кожата на попис се развалят, ако престоят неодрани повече от един ден.

На другата утрин всички възможни свободни места в колибата бяха заети от кожи, одрани и опънати на пръчки.

— Все едно че сме в края на сезона! — каза с ликуване единият гринго.

Пет дена поред те пълнеха кутера с тюленчета и ги докарваха в колибата. Ловът беше към своя край. Бяха минали осем дена, откакто женските бяха започнали да раждат.

По време на нощите, в кратките почивки между дрането и опъването на кожата, двамата гринго бяха станали по-любезни с ценния си гост. Неговите напрегнати черти, вечно сковани от някакво очакване, се отпуснаха постепенно и под черните му мустаци се появи неуверена усмивка.

В студената и ослепително светла южна утрин още веднъж се понесе уморителният шум на мотора на кутера и се загуби заедно с приглушеното си ехо някъде из проливите.

— Днес е последният ден на лова и ще се опитаме да докараме три лодки с попис — каза Джеки и отпусна част от платното, за да помогне на мотора с лекия бриз, който духаше откъм гърба им.

По лицето на беглеца разцъфна широка усмивка на надежда и той каза бавно, обърнал поглед към небето:

— След това аз поемам на север. Вие знаете... Само няколко кожи, не повече, за да ги дам на собственика на първия кутер, който ще ме вземе. Бих останал тук, но не съм вече полезен, пък и ловният сезон свърши, а човек никога не е достатъчно далече от Ушуая...

Братята си размениха поглед, от който лъхаше мраз. Двамата гринго бяха разменяли същия този поглед и при други подобни обстоятелства в живота си и той означаваше винаги едно и също нещо, един и същи въпрос. И двамата бяха негодници, но нямаха смелост да се изявят открито. Те винаги бяха подхвърляли един на друг черната топка на мислите си.

Както в предишните дни, тримата ловци пробиха мрачините, навлязоха в пещерата и спряха лодката си край свободното място, което женските тюлени вече не заемаха.

В мъчителния миг, когато животът се ражда, човек винаги усеща присъствието не само на живота, но и на смъртта.

Оголил зъби в някаква няма усмивка, беглецът навлезе дълбоко в пещерата, като стоварваше сопата си наляво и надясно по крехките главички.

Потънал в мрака, обладан от стремеж да убива, той навлизаше все по-навътре, като се прехвърляше по гърбовете на тюленките. Приличаше на някакъв странен демон, който изследва с удари гъстите мрачини. В този миг двамата братя размениха само един поглед. Това бе съдбоносният миг! Погледите им се срещнаха и в тях имаше дори и страх. Не бяха разменили нито дума, но техните подли и низки мисли се бяха споразумели предварително. Разбраха се и движени от един-единствен подтик, се хвърлиха в лодката и припряно побягнаха.

Умореният беглец спря в миг касапницата и бавно обърна поглед назад. Лодката изчезваше вече в изходната галерия.

Той нямаше време да направи нищо. Стоеше изумен, сякаш цялата земя внезапно бе изчезнала под краката му и той бе останал да се носи сам в небитието, без почва и без небе...

Когато сме натоварили нашата ладия с най-хубавите ни блянове и мечти и изведнъж, поразени, застанали на брега на измамата, видим как тя се отдалечава и отнася и последните ни надежди, оставяйки ни само с няколко ненужни дрипи, ние се отчайваме и отпускаме. Но в

такъв миг хвърляме поглед назад и ако открием, че има пътеки за връщане, намираме сили и се съвземаме. Макар и с пречупена душа, прегънати под тежестта на тежкия ни кръст, ние крачим напред, постепенно изправяме ръст и накрая захвърляме и кръста в някой затънтен кът и ставаме отново това, което сме били.

Но когато няма пътища за връщане, душата пропада безспирно, спускайки се сякаш по някакво острие, люшкаща се ту насам, ту натам. А острието може да бъде нишка, разкъсваща светлина или бездна.

Беглецът отиде до самия край на водата. Седна на пясъка и хвърли неопределен поглед, който се плъзна по кафявите гърбове на тюлените, по мрачните стени, по спокойните и зловещи води на черната пещера...

Навън лодката вече навлизаше в протока, разцъфнал в светлина и птици...

Задушаваща топлина, миризма, която приижда на кълба, на валма кълчища, меки като памук. Тя нахлува през ноздрите, през устата, стиска човек за гърлото.

Един голям и черен тюлен, един тюлен с щръкнали мустаци над отвратителната и воняща безформена паст се приближава към него, пръскайки тежко зловоние. Той идва, за да смаже гърдите му със своите огромни, меки и лепкави перки, тежки като лапите на смъртта...

Но това не е тюлен. Това е Лучияно, италианецът, който идва пиян, за да се нахвърли върху него с цялата си тежест. Дебелите, миришещи на пури устни на Лучияно не се помръдват дори, но очите му го питат за кожата.

Кожите, заради които се сбиха и за които той го остави проснат на пясъка с разпран от нож корем.

Кръв... Облекчение... Сега той бавно плува в морето. Около него, в зеленикавите и кристални води, се гмуркат познатите му тюлени. Водите потъмняват... Но това не са води... Това е гъста, мътна кръв и той вижда до себе си два големи светли тюлена... Не. Това са чудовища, половин човек, половин тюлен... Разбира се, това са Джеки и Питър, които се усмихват, оголили зъби...

Боже мой, какво е това? Една тюленка разтваря утробата си над лицето му. Тюленчето ѝ се излива от утробата подобно на някаква черна лигава маса и го задушаваша... Ах... мина... Какво облекчение. Но утробата се свива, поглъща го, тя е огромна и го всмуква навътре... Той почувства страшен натиск...

Тюленката ще го роди, а не може. Вътрешностите го притискат, изтласкват, притеглят го, връзват го на възел... И всичко е черно, черна кръв, гъста лига.

Миг отдиш... В далечината бавно се проточва вопъл. Този вопъл се превръща в хармонична песен, изпълнявана от хиляди детски гласове. Мрачните простори на пещерата избледняват, стават небесносини и в тях се появяват рояци деца. Не, това са птици... Не, това са тюленчета и перките им са се преобразили в криле... Те пеят и хвърчат.

А той какво прави? Нанася удар с кама на тюлена, който плува до него, и този тюлен е Лучияно. След това го заравя в пясъка. Но, за бога, защо направи това, нали е добър? Защо напада тюленчетата, които се доближават до него и пеят с ангелски гласове? Защо ги убива с дръжката на камата? Защо жестокостта надделява в него? Ето че тюленчетата падат мъртви едно след друго... и техните небесни химни постепенно заглъхват...

Над всичко цари мир, красота и тишина. Сега и той има криле, лек е и му се иска да се превърне, да се източи в дълга нишка, която се изкачва към светлината... Той леко се възнася, летейки към някакъв ясен просвет, който се отваря сред облаците от скали... Той се издига, носи се към един светъл и мирен свят.

Няколко години по-късно, в един вестник, излизащ в Пунта Арена, се появи кратка новина, която не учуди хората, свикнали да четат описания на загадъчни трагедии, които от време на време се разиграват в тези морета.

Капитанът на един кораб от бреговата охрана, който патрулирал в протоците на крайния юг, е доложил на морските власти, че е намерил близо до нос Хорн, край

острова, който наричат Птичарника, един кутер, изоставен, както изглежда, от доста време насам.

Един стар ловец на тюлени, който научи новината край тезгяха в кръчмата на дон Паулино, астуриец, изказа следното предположение, докато пиеше чашка гроздова ракия.

— Този кутер трябва да е принадлежал на двамата гринго Джеки и Питър. Тези пришълци бяха страшно алчни. Сигурно са си строшили главите, като са се опитвали да влязат в пещерата на Птичарника. Отворът на пещерата е обърнат към открития океан и е ограден със скали. Но вътре в пещерата има големи тюленови леговища...

Двамата пришълци бяха влезли в пещерата, но не излязоха, нито ще излязат някога от нея.

---

[1] Кутер — малък едномачтов кораб. — Б.ред. ↑

[2] В този и във всички останали разкази читателят трябва да се съобразява с обстоятелството, че действието се развива в южното полукълбо, където някои географски и климатични понятия са обратни на нашите, в северното полукълбо. Така например колкото се отива по̀ на юг, е по-студено, а през нашите зимни месеци там е лято. — Б.ред. ↑

[3] Гринго — в Латинска Америка презрително наименование на англичани и северноамериканци. — Б.ред. ↑

[4] Кайкенес — вид птица в Огнена земя. — Б.ред. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.